(*Pályázati felhívás és gondolatok a nőnapon*)

Sok szeretettel köszöntök minden nőt és lányt a nemzetközi nőnapon! Nem tudom, van-e értelme vagy jelentősége manapság ennek az „ünnepnapnak”, de annak bizonyosan van, hogy női politikusként és jogászként sokkal többet megtudjak, írjak, beszéljek és kérdezzek a nőkről. Talán az utóbbi a legfontosabb. Nem tudom megfigyeltétek-e, de a nőket nagyon ritkán kérdezik őszintén és valódi érdeklődéssel arról, hogy vannak, és mi van velük. Ahogy anyák leszünk, a szomszédok, a rokonok, az utcán szembejövő ismerősök általában valahogy így teszik fel a kérdést: „Hogy vagy, hogy vannak a gyerekek?” S mi nők, többnyire a második kérdést vesszük igazán komolyan. Pedig nagyon fontos lenne rákérdezni, s megtudni, hogy hogy vannak a nők.

Kiállítás a női vállalkozókról az EP-ben

Hadd osszak meg ezzel kapcsolatban egy történetet. Közel húsz éve lehetett, hogy akkor még egy szem lányommal falusi üdülésen voltunk. A kedves háziasszonyunk az utolsó előtti napon megkérdezte, hogy tulajdonképpen miért is nem maradunk még egy hetet, hiszen olyan jól éreztük magunkat. Elmondtam, hogy nem tehetjük, mert be kell költöznöm egy könyvtárba, hiszen tudományos disszertációt, PhD dolgozatot írok, s sürget az idő. „Mi a téma?"- kérdezte. Kissé bátortalanul közöltem vele, hogy a párkapcsolati erőszak kriminológiai és büntetőjogi összefüggései. Erre ő visszakérdezett: „Vagyis az, hogy ütnek, vernek, terrorizálnak nőket a saját otthonukban?" Erre én: „Hát igen, kevésbé tudományos megfogalmazásban ez a téma." A válasza meghatározta a további kutatói, jogászi, majd politikusi életemet. Így szólt: „Ha valóban ez a téma érdekli, akkor ne a könyvtárba menjen. Átviszem az egyik szomszédasszonyomhoz, őt kb. harminc éve üti-veri a férje, utána megyünk a szembe szomszédokhoz, ott a múltkor a részeg férj a gyerek előtt erőszakolta meg az asszonyt, az utca végi házból pedig nap, mint nap idáig hangzik az üvöltözés, fenyegetőzés.

Van itt elég eset, amiből tapasztalatot gyűjthet! Miért nem kérdezi meg ezeket a nőket arról, hogy is élik meg ezt az egészet, miért nem tudnak elválni, próbálnak-e a rendőrségtől vagy mástól segítséget kérni, miért nem próbálja megismerni ezt az egész jelenséget valódi nők valódi történetein át? Majd utána ráér bújni a tudományos könyveket." Valóban, miért nem kérdezzük meg a nőket arról, ami őket érinti? Annyira meggyőzött, hogy attól kezdve közel egy éven át vaskos spirálfüzetekkel az kezemben ültem és jegyzeteltem valódi bántalmazott nők valódi történeteit. Így született a Terror a családban – A feleségbántalmazás és a jog című könyvem, ami első kiadásban 1998-ban jelent meg. Ma, a nőnapon elhatároztam, hogy új spirálfüzetet nyitok – ismét valódi nők valódi történeteivel. A nők tapasztalataival. Arról, hogy „mi van velük". Azaz velünk. Mi van a magyar nőkkel a munkahelyi felvételeknél, a munkahelyeken? Hogyan élnek, milyen nehézségekkel, problémákkal szembesülnek a női munkavállalók, a női kisvállalkozók, a női kisgazdák? Mi van a nőkkel a politikában, közéletben, közösségi életben? Mi van a magyar nőkkel a párkapcsolatokban, a családokban, még mindig a nők viselik-e a háztartással, a családi élettel, a gyerekekkel, az idős és a beteg hozzátartozókkal kapcsolatos feladatok és felelősség túlnyomó részét, vagy változik a helyzet? Igazságosabbá válik-e a férfi-nő kapcsolat? (Meggyőződésem, hogy ez utóbbi döntő jelentőségű a gyermekvállalási kedv szempontjából is, s a demográfiai helyzet javítása felé is ezen a területen - is - kellene lépéseket tenni.) Milyen a magyar nők egészségi állapota, hogyan, miben és miért betegszünk meg? Miért kell még ma is olyan sok nőnek elszenvednie az abortuszt, amelyet én nem neveznék „szabad választásnak", hanem sokkal inkább testet, lelket próbáló fájdalmas, s „normális esetben" elkerülhető beavatkozásnak? Hogyan és miért terjeszkedhetett ilyen mértékben a prostitúció, a nőkereskedelem, a szexipar – s milyen hatással van ez a nőkre, illetve a nő-férfi kapcsolatokra? Várom nők és lányok leveleit,

beszámolóit. Valódi nők, valódi történeteit szeretném „bevinni” a politikába, a magyar és európai döntéshozók elé. Ezért adtam azt a címet a pályázatnak, hogy „Amit a politikusoknak tudni kellene a nőkről…”. Hiszek abban, hogy a személyes történetek, a valóságos tapasztalatok adnak hiteles képet a jelenségekről, s ezek elengedhetetlenek a „jó” döntéshozatalhoz.

Szeretettel várom a fent körülírt témában nők pályázatait, 2013. április 30-ig. A legjobb pályaművek íróit szeretném meghívni Brüsszelbe, az Európai Parlamentbe, ahol egyebek mellett a nők jogaival és esélyegyenlőségével foglalkozó FEMM szakbizottság munkáját mutatnám be, s sok lehetőségünk lenne személyes beszélgetésekre. A pályázók adatait természetesen hivatásbeli titokként kezelem, nem is kötelező nevet írni, lehet jeligével pályázni. A pályázatokat a krisztina.morvai@europarl.europa.eu címre várom.

Addig is szívből kívánok minden jót nő-társaimnak, a nőnapon.

Morvai Krisztina
európai parlamenti képviselő
Budapest, 2013. március 8.